

VŠEOBECNĚ ZNÁMÉ SKUTEČNOSTI

Po výbuchu v supravodivém superurychlovači částic v Texasu, k němuž došlo někdy v průběhu Ztraceného roku 2015 (kdy přesně se neví), objevili vědci po několika dnech nad místem exploze díru v časoprostorovém tkanivu. Samotný urychlovač – kruh měřící po obvodu nějakých pětadesát kilometrů a zapuštěný hluboko do texaského podzemí – úplně zmizel, zůstaly jen budovy na povrchu.

Výbuch byl následkem neznámé kvantové katastrofy, k níž uvnitř toho stroje došlo. Nebyla to však exploze, jaká rozmetá hmotu na miniaturní částičky a zpusťší svět. Tahle se projevila v téměř infinitně titěrných pauzách mezi jednotlivými záblesky surové energie a za následek měla transmutaci stavu elementárních částic. Tkanivo vesmíru se přeorganizovalo tak, jako když se z bavlny stane hedvábí. Netrvalo ani mžik, a veškerá realita se mírně posunula, i když jak a co se vlastně změnilo, o tom se dodneška vedou spory – čemuž nijak nepomáhá fakt, že si nikdo přesně nepamatuje ani nedokáže s jistotou říct, jak to u nás dřív vůbec vypadalo. Mezitím bylo nutné se vypořádat s naléhavějšími problémy, konkrétně se stabilní, ale neuvěřitelně záhadnou dírou uprostřed kruhu po dřívějším urychlovači a se skutečností, že ta díra vede přímo do jiného světa.

Během pěti let od Kvantové bomby, jak se v Otopii (původně se jmenovala Země, aspoň podle záznamů pořízených před rokem 2015) výbuchu

obecně říká, bylo objeveno celkem pět dalších světů. Existují paralelně s lidským vesmírem nebo prostě někde poblíž (během psaní této knihy nebyla zatím sjednocena terminologie a nebyly vytvořeny žádné uspokojivé teorie ani definice).

První z těchto světů je Zoomenon, říše Elementů. Zoomenon je lidskému životu nepřátelský a tam, kde pronikne do otopského prostoru, se projevuje nepředvídatelně. Důkladně vybavené expedice s osazenstvem složeným z ostřílených dobrodruhů hlásily toto: lze tam najít každý prvek periodické soustavy prvků od vodíku po unubium, a to v hojném množství. Lze tam pozorovat základní barvy, které se náhodně přesunují po holých skalách a písku, jež zřejmě tvoří základ zoomenonské krajiny, takže to tam trochu připomíná Zemi ve vývojovém stadiu hadaikum. Žijí tam také jakési bytosti nezjistitelného energetického složení, které jsou schopné vzít na sebe lidskou podobu – říká se jim Elementálové, jelikož patrně zosobňují podstatu vzduchu, ohně, vody, země, dřeva a kovu. Jsou tam i jiné bytosti, kterým zatím nikdo nerozumí nebo se s nimi nesetkal. Kolik dalších ještě je, se neví.

Druhá říše je Alfheim. Na počátku roku 2016 byl s elfy, jak si tamější obyvatelé říkají, navázán diplomatický styk. Elfové silně zpochybňují teorii Kvé-bomby. Tvrdí, že Zemi-Otopii znají už z časů před ranými lidskými civilizacemi. V Alfheimu, který je první z Mistrovských či Éterických světů, funguje jen málokterá otopská technologie. Je to ryzí Ráj, nedotčený industrializací, přestože v něm během jeho košaté historie vznikaly a zase upadaly vyspělé civilizace. V elfské společnosti však vládnou různá napětí a jediné pravidelné kontakty, které s nimi udržujeme, jsou mrazivé diplomatické sondáže. Hranice mají uzavřené před imigrací jakéhokoli druhu a výjezd povolují jen několika svým vyslancům. Obyčejní lidé z Otopie znají Alfheim jenom z vyprávění.

Třetí svět je Démonie. Démoni jsou podobně jako elfové formy života, které jsou evidentně mistry magie. Démonští vědci od roku 2017 asistovali lidem při objevech fyzicky reálné existence meziprostorových oblastí, což jsou oblasti neuvěřitelně silně nabitě energií a vitalitou a zřejmě jsou podobné normálnímu časoprostoru, jen existují vedle něj. Tato oblast je mezi démony a elfy obecně známá jako Éterový proud, i když jejich vědci a výzkumníci se shodli na používání lidského označení Meziprostor, neboli M-prostor. Ani démoni neuznávají událost s Kvé-bombou jako historický fakt a rovněž tvrdí, že „čtvrtý svět“ – otopskou Zemi – znají odedávna.

Pátým regionem je Thanatopie. Tohle neuvěřitelné místo je těsně spojené s M-prostorovým kontinuem. Přechod do Thanatopie vyžaduje smrt a pro jedince, kteří nejsou příliš zběhlí v nekromancii, není návrat možný. Nekromanti se vyskytují pouze mezi členy éterických ras a není jich mnoho. Stojí za povšimnutí, že zatím žádný člověk z otopské Země neprokázal víc než jen náznak schopnosti detekovat M-prostor, natož jím manipulovat. V Thanatopii rozhodně ještě nikdo nebyl, anebo pokud byl, nevrátil se a zůstává naprostým tajemstvím, jak to tam doopravdy vypadá. Lidé se o ní dozvídají pouze od démonských nekromantů, kteří jsou natolik silní, že jsou schopni do M-prostoru vstoupit. Oficiálně můžeme prohlásit, že Nemrtví provázejí Mrtvé ze všech světů, i když co to doopravdy znamená, to se můžeme jenom dohadovat. Všechny ostatní informace týkající se Thanatopie jsou tajné, a proto je tu nesmíme uveřejňovat.

Šestý svět, který navázal protokolární styky s Otopií nejrychleji a s nímž je komunikace nejčilejší, je Féerie. Féerie vydává turistická víza už od roku 2018. Féerská kultura je stejně jako u všech ostatních světů jedinečná a složitá. Tamější obyvatelé nás ujišťují, že s některými kraji na Zemi udržovali dlouhodobé styky, a to za velmi zajímavých údobí lidské historie. Autor se nemíní v tomto bodě hádat, a to ani – a tento bod významně zdůrazňuje – písemně.

V posledních dvou letech se veřejnost seznamovala se strukturou šesti světů stále více a zvykala si na ni, což vedlo k rovnoměrnému rozvoji přeshraničního pohybu obyvatel a obchodu, ale lidské bytosti se stále mají ještě hodně co učit.

Alfheim před rokem uzavřel hranice a zcela přerušil obchodní styky. Znamenalo to počátek diskriminační politiky, kterou se dosud nepodařilo diplomatickou cestou odstranit. Důvody pro tuto změnu postoje jsou přísně tajné. V době, kdy je psán tento text, tedy v roce 2021, panují mezi Alfheimem a ostatními světy napjaté vztahy.

KAPITOLA PRVNÍ

Příběh o tom, jak Natvrdo dostali smlouvu, patří k legendám, které vy-
padají od á do zet vymyšlené tiskem žijícím z celebrit. Časopis *Rolling
Stone* ho uveřejnil jako hlavní materiál hned druhý den poté, co byl jejich
první singl uvolněn ke stahování. Lila Black článek studovala cestou na
schůzku s majitelem Ozo Records, Jelym Sakamotou.

Ještě před několika měsíci byl Jelly producentem průměrně úspěšného
nezávislého hudebního nakladatelství. Zrovna seděl v kanceláři a pařil na
svém podu bleskovou pětiminutovku Dunových automobilových závodů,
ze které se nakonec vyklubal frustrující hodinový maratón, když tu bez
varování vtrhla dovnitř dívka z oddělení lovců talentů a udýchaně vyhrkla:

„Tohle musíš slyšet!“

Jelly byl na podobná prohlášení zvyklý, ale taky věděl, že Lucie mívá
často pravdu. To však neznamenalo, že musí porušovat staré zvyky. Zasej-
foval, a aniž zvedl hlavu, pokrčil rameny: „Co jako?“

„Tuhle skvělou novou skupinu. Jsou prostě svoji, píšou si vlastní věci
a hrajou tenhle kousek magického heavy rocku v módu X. Všechny dopro-
vodný vokály zpívají víly a dýdžejka je ten zajíček ze Zebra Mondo. A teď
se podrž – hlavní zpěvák je *elf!*“

„Elfové nejsou rockeři,“ namítl Jelly a nevědomky tak vypustil z úst nejslavnější citát historie populární hudby. Tato věta ho bude provázet až do hrobu. Dodal trochu méně duchaplně: „Tancujou menuety a čtverylky, hudou na flétnu a triangl, hrajou v orchestrech, zpívají chorály, takovejch srágor prodávají hromady. Zpívají jako kočky s rachejtlí přivázanou u zadku. Zesamplovat se dají, jenom když je propasíruješ zvukovým filtrem, aby se člověk při jejich poslechu nepodělal, nebo když je desetkrát zpomalíš, aby se daly seškrábnout frekvence na deformační efekty, co se pak strkají jako křoví za crashový kapely. Tak co v tom je? Zpívá na playback? Vypadá dobře?“

„Hele.“ Lucie mu hodila na stůl berrypic kapely. „Zpívá vlastní texty.“

Jelly si jí nevšímal, ani blikajícího tlačítka Play na berrynce, naopak vstal a vyšel ven, údajně na záchod, i když později bude v rozhovoru tvrdit, že si šel pro špunty do uší s vyšším kvocientem tlumivosti, aby si uchránil sluch.

Lucie chvíli lelkovala, a když si byla jistá, že utekl po požárním schodišti, vyrazila ven a nechala na prázdném stole ležet berrynku displejem nahoru. Za hodinu vešla Roxanne, ředitelka prodeje Ozo Records pro Severní Otopii, největší hudební společnosti v Obchodním bloku Čtyř světů. Měla už plné zuby čekání na Jellyho, o němž bylo notoricky známo, že všude chodí pozdě, a tak se klidně posadila na jeho židli. Když jí pohled padl na berrynku, zmáčkla Play.

O dvacet minut později vstoupí Jelly do kanceláře a Roxanne na něj vyjede: „Proč jsi mi neřekl, že mi posíláš tuhle milionbajtovou hoblovku? Potřebuju nejmíň další měsíc, abych rozjela reklamu! Ty fakt přijdeš pozdě i na vlastní funus!“

Jelly koupil Ozo Records za tržbu z prvního týdne a Lucie za něj vedla vydavatelství z nového postu výkonné ředitelky. On se mezitím nervoval s produkováním spousty jiných kapel a hádal se s náladovým narkomanem Buddy Ritzem, takto agentem Natvrdo.

A zbytek, jak tak Lila nad článkem rozjímala a znovu si ho pročetla, se probíral na medianetech každý druhý den. Natvrdo byli momentálně nejžhavější zboží na trhu.

Lila Blacková pracovala v utajení. Předstírala, že je osobní strážkyně zaměstnanou u Dvojpancíře, společnosti specializující se na osobní ochranu celebrit. Byl to pro ni lehký úkol, protože měla vybavení pro mnohem náročnější povinnosti, které patřily k její práci v Informačním a průzkumném

oddělení Otopské národní bezpečnostní agentury, zvaném Inpro. Jediná potíž tkvěla v tom, že musela skrývat součásti těla zcela nahrazené kovovými protézy, ale pořídila si hedvábný kalhotový kostým a šik boty, které to za ni zvládly. Syntetická kůže na dlaních a pažích vypadala našťestí dost slušně, aby ji ostatní považovali za pravou. Když se na sebe v recepci Ozo Records podívala do zrcadla, viděla vysokou, pružnou mladou ženu v elegantních černých kalhotách do zvonu. Její stříbrné oči – dokonalé napodobeniny duhovky a zornice – mohl každý považovat za dekorativní kontaktní čočky, svítící zpod patky rubínových a šarlatových vlasů. Nic neprozrazovalo, že v ní z lidské bytosti zbývá sotva půlka. Vychutnávala si ten pocit, dokud recepční nepraskla bublinu žvýkačky a neřekla: „Jelly vás teď přijme.“

Lila vešla do kanceláře. Od doby, kdy v ní pořizovali fotky pro *Rolling Stone*, se nezměnila, jenom nad stolem visely další dvě platinové desky, obě s natištěným logem Natvrdo: srdce v šikmo přeškrtnutém, červeném kroužku. Lila stála před stolem a dívala se na Jellyho, který se zase díval na ni. Byl to šlachovitý hubeňour překypující nervní energií, sotva dokázal chvíli posedět na místě.

„U Dvojpancíře říkali, že jste nejlepší,“ začal a pokrčil rameny, jako že na něj neudělala zvláštní dojem. „Musím vám říct, že teda nevím. Objevily se nám tu nějaký potíže. Dopisy. Výhrůžky. Musíme udělat turné. Vypadáte na dost lehkou váhu, že by vás v tlačeni uměl odstrčit malej kluk, anebo že odletíte, jestli trochu víc zafouká. Co vy na to?“ Sundal si tmavé brýle a opřel si bradu o složené ruce. Na každém prstu měl zlatý prsten.

Lila taky pokrčila rameny, jako že na ni taky neudělal zvláštní dojem. „Jestli se dostaneme do tlačeni, tak jsem neodvedla svou práci. V žádné tlačeni se neoctneme.“ Celý rozhovor si nahrávala pomocí kamerového systému v očích a přeposílala ho po zabezpečeném bezdrátovém připojení své šéfce v Inpru.

„No, nevypadáte zas tak špatně,“ prohodil. „A já o tom všem vím prdlajs, akorát potřebuju, aby Zal přežil turné a nahrál pár dalších písniček. Ohledně elfů jste v pohodě?“

„V pohodě,“ přisvědčila Lila. Ta lež se jí na jazyku ani trochu nezadrhla. Ucítila, že se jí zrychlil tep a že se začne potit, ale automatické systémy naskočily a zaplácly jí všechny nervy účinnou umělou námrazou. Farmaka a hormony proudící z upravených žláz v krku a mozku ji uklidňovaly tak dlouho, dokud to nebyla pravda. Byla v pohodě.

„Dobře. Beru vás. Můžete začít hned. Jeďte ho vyzvednout a přivezte ho do studia. Teď je...“

„Znám všechny podrobnosti,“ prohlásila Lila profesionálním tónem a poklepala si na hřbet ruky, kde každý obyčejný člověk má svůj organizér. „Vaše kancelář mi už všechno poslala.“

„Fakt, jo?“ Poprvé se zdálo, že Jellyho vyvedla z míry. Pak se usmál: „Mám rád, když pro mě pracujou nejschopnější lidi.“ Pak dodal: „Proč tu ještě trčíte?“

Lila vyšla ven. Cestou na parkoviště se krátce spojila se svou šéfkou Carou Delawarovou a oznámila jí, že uspěla. Cara jí odpověděla: „Výborně. Jak ti je? Tvoje reflexy tam vyskočily na stresovou úroveň. Můžeme tě stáhnout, jestli je to na tebe moc.“

„Ne,“ odpověděla Lila rychle. Došla k motorce. Štíhlé, energické linie stroje a automatické nastartování v okamžiku, kdy hmátla po řídítkách, ji uklidnily mnohem líp než celá reakce osobní UI na nervozitu. Dávky byly stejně tak nízké, že jejich účinek už pominul, a tady, kde na nepřiměřených reakcích nezáleželo, se UI neobtěžovala její skutečné reakce maskovat. Stroj předl jako obří kočka, až Lile beton pod nohama vibroval. „Je mi fajn.“

„Takže jsi v aktivní službě,“ prohlásila Cara. „Částečné utajení. Tvůj pomocný tým je online, pokud ho budeš potřebovat. Teď operuješ mimo centrálu. Všechno jde přes tým. Přes nikoho jiného, ani přes mě.“

„Díky. Všechny ode mě pozdravuj.“ Lila si vzpomněla na svého psa Okieho, kterého musela nechat doma v péči kolegů, dokud se nevrátí. Vzpomněla si na rodinu, i když tu opustila už před lety, kdy přestala být obyčejnou diplomatickou atašé Lilou Amandou Blackovou a stala se něčím dočista jiným. Nedalo se odhadnout, kdy se z této mise vrátí, ale jedno jí bylo jasné už teď. Když souhlasila s tím, že přežije jako kyborg divize Umělé inteligence, místo aby na svá zranění zemřela, už nikdy se domů nevrátí, byť ji nakonec utajení zbaví.

„Hodně štěstí, Lilo.“ Spojení se přerušilo. Poprvé od Opravy zůstala doopravdy odkázaná jen sama na sebe. V hlavě, kde Lila dosud cítila neustálý dozor Cary a ústředí národní bezpečnostní agentury, se nyní rozevřely netušené zóny ticha. Usmála se, motorka opsala nádherný rychlý oblouk a zamířila v proudu ostatních vozidel do města.